

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

August 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
BISERICA – PARTEA A 2-A DIN 2	2
STUDII BIBLICE.....	16
ISUS ȘI TOMA.....	16
PRIMUL MARTIR CREȘTIN	19
PAVEL VORBEȘTE POPORULUI	22
PAVEL ÎL ÎNCURAJEAZĂ PE TIMOTEI.....	25
LIDIA, O VÂNZĂTOARE DE PURPURĂ	28
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	31
VIZIUNI DE LA DOMNUL.....	31

Urmăriți textul în Biblia voastră!

Biserica – Partea a 2-a din 2

***„Și [Cristos] este Capul Trupului, adică Biserica; El este Începutul, Primul-născut din morți, ca să aibă întâietatea în toate.”
Coloseni 1:18***

În prima parte a analizei noastre asupra subiectului „Biserica”, care a apărut în numărul din luna trecută al revistei The Dawn, ne-am concentrat asupra semnificației biblice a cuvântului „biserică”, asupra modului în care aceasta a luat naștere după Prima Venire a lui Isus și asupra cerințelor pentru a deveni membru. De asemenea, am discutat ce înseamnă a fi „botezat în Cristos”, simbolul botezului cu apă și organizarea bisericii așa cum este prezentată în Biblie.

În numărul din această lună, vom aprofunda această temă. Printre subiectele importante care vor fi discutate în paginile următoare se numără: rolul celor doisprezece apostoli și al altor slujitori ai Bisericii; misiunea Bisericii; precum și fazele cerești și pământești ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri de păcat și moarte prin Cristos.

Cei doisprezece apostoli

Conform rânduielii divine, întreaga biserică, începând de la Cincizecime, urma să fie slujită de doisprezece apostoli numiți de Dumnezeu. (Apocalipsa 21:10, 14; Efeseni 2:19, 20) În conformitate cu aceasta, Isus a ales doisprezece

persoane care să-L însoțească în timpul slujirii Sale, pentru ca aceștia să poată primi pregătire și instruire personală de la El. Aceștia erau Petru, Andrei, Iacov, Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Tadeu, Simon și Iuda. Matei 10:2-4

Iuda, după cum știm, s-a dovedit a fi necredincios, iar Scripturile indică faptul că Pavel a fost ales de Domnul să-i ia locul. În Faptele Apostolilor 1:23-26 ni se relatează despre efortul celor unsprezece apostoli rămași de a alege pe cineva care să-i ia locul lui Iuda. Ei l-au ales pe Matia. Totuși, această acțiune a avut loc înainte ca ei să primească Duhul Sfânt, și nu există nicio dovadă că Domnul a onorat alegerea lor. Numele lui Matia nu mai apare după aceasta.

Cuvântul „apostol” [în greacă: „apostolos”] înseamnă „cel trimis”, un delegat sau ambasador al Evangheliei. Din acest punct de vedere larg, fiecare creștin este un apostol, pentru că toți suntem „ambasadori ai lui Cristos”. (2 Corinteni 5:20) De fapt, cuvântul grecesc „apostolos” este folosit în Biblie cu referire la alte persoane decât cei doisprezece apostoli aleși. (Ioan 13:16; Filipeni 2:25) Totuși, aceasta nu înseamnă că aceștia ocupau aceeași poziție înaltă de autoritate în biserică ca cea acordată prin numire divină celor aleși în mod special de Domnul.

În Ioan 17:12, Isus se referă la cei doisprezece apostoli numiți prin voia divină ca fiind cei pe care Tatăl Său Cerește i-a dat. Acești apostoli speciali nu s-au ales reciproc pentru această funcție, așa că nu aveau autoritatea de a-l alege pe Matia să-i ia locul lui Iuda. La fel cum Domnul i-a ales pe ceilalți, tot așa, la timpul și în felul Său, după învierea Sa, L-a ales

pe Pavel și i-a dat autoritate ca unul dintre cei doisprezece.

Cei doisprezece apostoli erau mai mult decât simpli predicatori ai Evangheliei. Ei erau inspirați în mod miraculos de Duhul Sfânt, ceea ce le-a permis să vorbească și să scrie mesajul Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu cu autoritate și acuratețe. Cuvântul lor era, și este încă, un mesaj divin pentru fiecare creștin. Tocmai datorită acestei poziții de autoritate pe care o ocupă în organizarea bisericii, biserica desăvârșită este asemănată cu o cetate. Se arată că această cetate simbolică are douăsprezece pietre de temelie, iar pe aceste pietre sunt scrise numele „celor doisprezece apostoli ai Mielului”. Apocalipsa 21:14

Alți slujitori

În Efeseni 4:11, apostolul Pavel ne informează că Domnul a rânduit și alți slujitori în Biserică. Pe lângă apostoli, El a rânduit profeți, evangheliști, păstori și învățători. Petru vorbește despre scriitorii Vechiului Testament ca fiind „profeții sfinți” ai lui Dumnezeu. (2 Petru 3:2) Aceștia au scris fiind „mânați de Duhul Sfânt”, așa că creștinul trebuie să considere cuvântul lor, la fel ca pe cel al apostolilor, ca având autoritate. 2 Petru 1:21

Cu toate acestea, când Pavel vorbește despre profeți ca slujitori în biserică, el folosește termenul într-un sens mult mai larg, aplicându-l celor care propovăduiesc public Evanghelia. (1 Corinteni 12:28; Efeseni 4:11; Faptele Apostolilor 11:27, 28; Faptele Apostolilor 15:32; Faptele Apostolilor 21:10, 11) Acești profeți, evangheliști, păstori și învățători sunt cu toții slujitori esențiali în biserică, dar nu sunt

inspirați așa cum au fost cei doisprezece apostoli și nici nu sunt rânduiți în același mod miraculos ca apostolii.

Expresia din Noul Testament, „au rânduit ... bătrâni în fiecare biserică”, conform textului grecesc, , se referă mai degrabă la „întinderea mâinii”, ca în cazul votului. (Faptele Apostolilor 14:23) Implicația clară este că slujitorii de rang inferior ai bisericii, atât bătrânii, cât și diaconii, trebuiau să fie aleși prin votul congregației pe care urmau să o slujească.

Termenul biblic „prezbiter”, care apare și în versetul de mai sus, se referă, în general, la bărbații care slujesc biserica în plan spiritual. Un pastor, un învățător, un evanghelist sau un profet, în calitate de interpret public al Cuvântului, ar intra sub denumirea generală de „prezbiter”. Cuvântul grecesc „presbuteros”, din care este tradus în Faptele Apostolilor 14:23, semnifică o persoană matură. În biserică, acesta ar descrie o persoană recunoscută ca fiind fermă în credință și matură spiritual prin experiență.

Cuvântul „episcop” este, de asemenea, folosit în Noul Testament și se aplică slujitorilor de sex masculin aleși de biserică. Cuvântul grecesc „episkopos”, din care este tradus, înseamnă „superintendent” sau „supraveghetor”. Toți bătrânii sunt, în mod corespunzător, în funcție de ocazie și de abilități, supraveghetori în biserică. Este datoria lor să vegheze asupra turmei lui Dumnezeu și să se îngrijească de nevoile acesteia, în special din punct de vedere spiritual. 1 Timotei 3:1,2; Tit 1:7

Cuvântul „diacon” apare, de asemenea, de câteva ori în legătură cu organizarea Bisericii primare. Este

o traducere a unui cuvânt grecesc, „diakonos”, care înseamnă „a îndeplini sarcini” sau „a se ocupa de”. Scripturile afirmă că diaconii erau „oameni cu o reputație bună, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune”, numiți pentru a ajuta la organizarea aspectelor materiale ale bisericii. Primii dintre aceștia care au fost numiți au fost în biserica din Ierusalim. Faptele Apostolilor 6:2-4; 1 Timotei 3:8-13

Calificările biblice pentru cei care pot fi aleși în mod corespunzător de o congregație pentru a sluji ca prezbiteri, episcopi și diaconi sunt prezentate de Pavel în 1 Timotei 3:1-13. În aceste calificări, expresia „apt să învețe” implică o înțelegere corectă a Adevărului planului lui Dumnezeu, așa cum este învățat în Biblie. Orice grup de credincioși consacrați, mare sau mic, care are frați care îndeplinesc aceste calificări, este autorizat de Scripturi să-i aleagă pentru aceste slujbe. Când se face acest lucru, aceste numiri sunt recunoscute de Domnul.

Scripturile arată clar că niciun grup de creștini nu trebuie să se bazeze pe o biserică-mamă pentru a obține autoritatea de a alege slujitori, de a ține adunări și de a duce mai departe lucrarea Domnului. De asemenea, congregațiile nu trebuie să fie mari pentru a-și exercita libertatea în acest sens. Relatarea biblică arată că multe dintre biserici, sau grupuri de creștini, din vremea apostolică erau organizate în casele credincioșilor și își țineau adunările regulate în aceste case. (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Coloseni 4:15) Același lucru se întâmplă și astăzi. Acum, ca și în trecut, Domnul îi binecuvântează din belșug pe cei care găsesc alți oameni cu care pot colabora ca grup — sau, în

sensul biblic, ca biserică. Aceștia își pot alege propriii slujitori prin simpla metodă a ridicării mâinii. Nu este necesară nicio listă de membri, iar o astfel de listă nu este autorizată de Scripturi.

În Biblie nu se găsesc prea multe indicii cu privire la natura adunărilor ținute de diversele grupuri din Biserica Primară. Cu siguranță, apostolii și alții țineau, ocazional, predici. Cu toate acestea, se pot ține adunări folositoare chiar dacă nu există nimeni calificat să țină o predică. Adunările dedicate studiului biblic, atât tematic, cât și contextual, în cadrul cărora toți cei prezenți au ocazia să-și exprime gândurile și să pună întrebări, sunt foarte utile. Un bătrân, dacă a fost ales unul, ar trebui să se ocupe de menținerea ordinii în timpul studiului. Întâlnirile de rugăciune, laudă și mărturie sunt, de asemenea, benefice din punct de vedere spiritual pentru cei care se străduiesc cu seriozitate să cunoască și să împlinească voia lui Dumnezeu.

Misiunea Bisericii

Misiunea actuală a bisericii are trei aspecte. În primul rând, ea constă în desăvârșirea [greacă: echiparea completă] sfinților pentru o viitoare lucrare de slujire. (Efeseni 4:12, 13) În al doilea rând, este de a dezvolta în fiecare membru roadele și harurile caracterului creștin. (Galateni 5:22, 23; 2 Petru 1:5-8) În al treilea rând, este de a fi martorul lui Dumnezeu în fața lumii cu privire la împărăția binecuvântării lui Cristos, care este acum atât de aproape. Matei 24:14

În prima parte a analizei noastre asupra acestui subiect, am remarcat aceste cuvinte ale lui Isus adresate lui Petru: „Pe această piatră îmi voi zidi

Biserica.” (Matei 16:18) Ceea ce este „zidit” la timpul potrivit ajunge la desăvârșire. Nu este voia lui Dumnezeu ca „zidirea” Bisericii să continue la nesfârșit. Prin urmare, nu este vorba ca toți cei care vor obține vreodată mântuirea prin Cristos să devină membri ai Bisericii. Însăși semnificația cuvântului „biserică” [în greacă: „ekklesia”] este „chemare în afară” și este contrară acestui concept al scopului lui Dumnezeu în prezent. Biserica este „chemată în afară” din lume. (1 Corinteni 1:26; 1 Petru 2:9) Ea va fi „puțină” la număr, o „turmă mică”. (Matei 7:13, 14; Matei 22:14; Luca 12:32) Nu este planul lui Dumnezeu să convertească lumea în general până la venirea împărăției Sale promise. Matei 6:10

„Tu ești Cristosul”, a mărturisit Petru, „Fiul Dumnezeului celui viu”. (Matei 16:16) Această expresie îl identifica pe Isus cu promisiunile mesianice din Vechiul Testament și indica faptul că Petru l-a recunoscut în mod corect pe Isus ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a trimis pentru a împlini acele promisiuni. Pentru a înțelege clar întregul scop divin prin biserică, este esențial să ținem cont de promisiunile Vechiului Testament referitoare la Cristos; căci biserica este chemată din lume pentru a fi asociată cu El în împlinirea acelor promisiuni. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” (Geneza 22:18) În Galateni 3:16, Pavel ne informează că această „sămânță” a promisiunii este Cristos. Apostolul ne oferă informații suplimentare cu privire la sămânța promisiunii. În Galateni 3:27 și 29 citim: „Toți cei care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos. ... Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” Iată o dovadă

incontestabilă că cei care, prin consacrarea deplină de a face voia lui Dumnezeu, devin membri ai bisericii, care este trupul lui Cristos, și rămân credincioși până la moarte, vor face parte din „sămânța” promisă prin care toate popoarele vor fi binecuvântate. Apocalipsa 2:10

Înființarea Bisericii nu reprezintă împlinirea scopului lui Dumnezeu față de copiii oamenilor. Este doar începutul planului Său de a binecuvânta omenirea. În Iacov 1:18 ni se spune că Biserica este „un fel de primele roade” ale creaturilor lui Dumnezeu. Această expresie este folosită și în Apocalipsa 14:4 și se aplică celor care sunt asociați în cer cu Isus Hristos, „Mielul”, pe simbolicul Munte Sion, faza cerească a împărăției lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:1; Evrei 12:22, 23

În capitolul 15 din 1 Corinteni, Pavel a subliniat foarte clar că speranța vieții, atât pentru Biserică, cât și pentru lume, depinde de învierea morților. Dacă nu ar exista învierea morților, a argumentat el, „atunci și cei care au adormit în Cristos au pierit”. (1 Corinteni 15:18) Cu toate acestea, el ne-a dat asigurarea învierii și a oportunității ca toți să dobândească viața veșnică, spunând: „Așa cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi înviați.” 1 Corinteni 15:22

Apoi, Pavel arată că va exista o ordine sau o succesiune precisă în înviere. „Fiecare om în rândul său: Cristos, ca prima roadă; apoi cei care sunt ai lui Cristos, la venirea Lui.” (1 Corinteni 15:23) „Primele roade” la care se face referire sunt Biserica. În continuare, o traducere mai corectă a textului grecesc ar fi: „Apoi, cei [toți cei care nu fac parte din Biserică, fiecare în rândul său] care vor deveni ai lui Cristos în timpul prezenței Sale.” Cuvântul „venire”

din acest verset este tradus din cuvântul grecesc „Parousia”, care înseamnă „prezență”. Aceasta este o referire la cei o mie de ani ai împărăției lui Cristos, când El și Biserica Sa vor domni cu scopul de a distruge păcatul și moartea și de a oferi întregii omeniri ocazia de a accepta darul vieții oferit prin sângele Său vărsat.

Afirmația ulterioară a lui Pavel, care urmează imediat, este clară: „Apoi va veni sfârșitul, când El va preda împărăția lui Dumnezeu, adică Tatălui; când va fi desființat orice stăpânire, orice autoritate și orice putere. Căci El trebuie să domnească până când va pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale. Ultimul dușman care va fi nimicit este moartea.” (1 Corinteni 15:24-26) Acesta este marele și supremul scop al lui Dumnezeu, care urmează să fie împlinit prin Cristos și prin Biserică — binecuvântarea „ă de mai târziu” care va ajunge la întreaga omenire atunci când zidirea Bisericii va fi fost finalizată.

Ceresc și pământesc

În învățătura sa despre înviere, Pavel dezvăluie că unii vor primi trupuri cerești, iar alții trupuri umane sau pământești — factorul determinant în fiecare caz fiind felul de „sămânță” sau „boabă goală” care este semănată. (1 Corinteni 15:37, 38) „Aceasta” sau „boaba goală” la care se referă Pavel este pur și simplu identitatea, ansamblul gândurilor și al caracterului unei persoane de-a lungul întregii sale vieți.

Cei care sunt pe deplin consacrați să împlinească voia lui Dumnezeu și sunt îngropați împreună cu Cristos într-o moarte sacrificială vor primi un trup „celest” sau ceresc la învierea lor. (1 Corinteni 15:40)

Acest lucru depinde de felul în care ei trăiesc în „noua viață” pe parcursul anilor rămași din viața lor pământească actuală. (Romani 6:4) Pe parcursul călătoriei lor pământești, ei învață să-și îndrepte „afecțiunea spre lucrurile de sus”; speranțele lor sunt cerești; prin credință, ei locuiesc simbolic împreună cu Cristos „în locurile cerești”. (Coloseni 3:2; Efeseni 1:3) Astfel, încă în timp ce se află în trup, ei „semină” trăsături spirituale. La înviere, aceștia primesc o răsplată cerească.

Majoritatea oamenilor, însă, nu sunt interesați de lucrurile spirituale. Acest lucru nu înseamnă că sunt neapărat răi. Majoritatea dintre ei nu sunt. Ei iubesc lucrurile bune ale pământului pentru că au fost creați ca ființe umane, pământești, iar Dumnezeu nu-i condamnă pentru că nu aspiră la lucruri cerești. Este în însăși natura lucrurilor ca aceștia, la moarte, să „semeze” o trăsătură pământească și, ca urmare, să fie înviați d , ca ființe umane, cu „trupuri pământești”. 1 Corinteni 15:40

Vorbind despre învierea Bisericii, descrisă mai târziu în Apocalipsa 20:6 ca „prima înviere”, Pavel a explicat: „Se seamănă în putrezire; se învie în nepierire; se seamănă în necinste; se învie în slavă; se seamănă în slăbiciune; se învie în putere; se seamănă trup natural; se învie trup duhovnicesc.” 1 Corinteni 15:42-44

La aceasta Pavel adaugă: „Există un trup natural și există un trup spiritual.” (1 Corinteni 15:44) Cu alte cuvinte, el vrea să ne facă să înțelegem că, atunci când descrie schimbarea de natură pe care o vor experimenta cei care participă la „prima înviere”, el nu sugerează că aceștia sunt singurii care vor fi înviați din morți, căci întreaga omenire va fi

recuperată din moarte, doar că aceștia vor primi trupuri naturale, pământești, umane.

Pavel își continuă învățătura, spunând: „Primul om este din pământ, pământesc; al doilea om este Domnul din cer. Așa cum este cel pământesc [cei care mor cu speranțe și dorințe omenești], așa sunt și cei pământești [în înviere]; și așa cum este cel ceresc [cei care își îndreaptă acum afecțiunea spre lucrurile cerești], așa sunt și cei cerești [în înviere].” 1 Corinteni 15:47,48

Pavel a încheiat această învățătură despre înviere, spunând: „Ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace cu nepierire, iar ceea ce este muritor trebuie să se îmbrace cu nemurire. Așadar, când ceea ce este supus putrezirii se va îmbrăca cu nepierire, iar ceea ce este muritor se va îmbrăca cu nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință. O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormântule, unde ți-e victoria?” 1 Corinteni 15:53-55

Astfel, în câteva cuvinte, Pavel prezintă atât speranța Bisericii, cât și speranța lumii. Speranța în înviere a Bisericii este „slava, cinstea și nemurirea”. (Romani 2:7) Niciun om nu posedă nemurirea prin natură. Este o răsplată care va fi dată celor care urmează cu credincioșie pașii lui Cristos până la moarte. În Apocalipsa 2:10 citim: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Chemarea și pregătirea acestora pentru împlinirea acestei speranțe glorioase în prima înviere au fost lucrarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în timpul veacului prezent, începând cu Cincizecimea. Pavel explică, totuși, că atunci când acest lucru se va

împlini și ultimul membru al Bisericii, sau al „trupului” lui Cristos, va intra în slavă, atunci va veni timpul împlinirii acelor promisiuni glorioase din Vechiul Testament privind distrugerea morții: „O, moarte, unde este înțepătura ta? O, mormântule, unde ți-e biruința?” 1 Corinteni 15:55; Isaia 25:8; Osea 13:14

Pavel, citând din Isaia și Osea, ne asigură de scopul divin de a distruge marele dușman al omului, Moartea, și mormântul. Cuvântul „mormânt”, așa cum este folosit în Osea 13:14, este o traducere a cuvântului ebraic „sheol” și este echivalentul cuvântului grecesc „hades” din Noul Testament. Aceste cuvinte sunt traduse atât prin „mormânt”, cât și prin „iad” în diverse pasaje, însă sensul pe care îl denotă, în special cuvântul „mormânt”, se referă pur și simplu la starea de moarte sau de uitare, nu la un loc literal de chin. (Eclesiastul 9:10; Psalmii 115:17; Faptele Apostolilor 2:31) Astfel, înțelegem scopul divin față de omenire la care s-a referit Isus când a spus că „porțile iadului” – mormântul, moartea – nu vor birui Biserica. Matei 16:18

Ce asigurare minunată! Pe tot parcursul domniei păcatului și a morții, iadul — mormântul — a continuat să-și revendice victimele, dar în Apocalipsa 1:18 Isus ne spune că El are „cheile” iadului. El a dobândit aceste chei, dreptul de a deschide porțile iadului, prin propria Sa moarte ca Răscumpărător al omenirii. Când Biserica Sa va fi complet zidită, ea va fi asociată cu El în acordarea binecuvântărilor promise ale vieții asupra întregii omeniri.

Faptul că, între timp, atâtea milioane de oameni continuă să intre în moarte, în iadul biblic, nu îi va priva de aceste binecuvântări. Porțile iadului nu au

biruit pe Cristos; nu vor birui nici Biserica Sa; nu vor birui restul lumii; și nu vor birui nici pe Adam și pe toți cei care au murit de la Adam încoace. Prin puterea divină, aceste porți vor fi deschise larg, iar toți prizonierii Morții vor fi eliberați! Isaia 42:7; Isaia 49:9; Isaia 61:1; Luca 4:18

Aceasta, așadar, va fi lucrarea viitoare a Bisericii. Ce lucrare glorioasă va fi aceasta! Ce stimulent ar trebui să fie acum pentru a ne dovedi credincioși Domnului. Nu există pace sau bucurie mai mare pe care o poate experimenta cineva decât cea care rezultă din a fi în armonie cu Tatăl Ceresc și din a trăi o viață de devotament deplin față de El. Într-adevăr, există încercări, dar, așa cum ne amintește Pavel, acestea sunt, în realitate, „suferințe ușoare” care durează „doar o clipă”, în comparație cu „greutatea veșnică a slavei” pe care Domnul a promis-o. 2 Corinteni 4:17, 18

Este un privilegiu binecuvântat să fim numărați printre cei „chemați”, adică Biserica, în prezent. Cu siguranță, Dumnezeu își binecuvântează poporul, mai ales prin faptul că le revelează frumusețile planului Său de mântuire. Cât de recunoscători suntem că, prin Cristos și Biserica Sa, întreaga lume va avea ocazia să se bucure de binecuvântările pe care Domnul le-a rânduit pentru ea — binecuvântări ale restabilirii, așa cum le-a descris Petru, „pe care Dumnezeu le-a vestit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, încă de la începutul lumii”. Faptele Apostolilor 3:21

Având în vedere planul armonios și plin de iubire al lui Dumnezeu pentru mântuire, atât pentru Biserică, cât și pentru lume, prin care unele dintre aceste frumuseți ne-au fost deja revelate în Cuvântul Său,

putem înțelege foarte bine și împărtăși sentimentele marelui apostol Pavel când a scris: „O, cât de mari sunt bogățiile, înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu! Cât de imposibil ne este să-l înțelegem hotărârile și căile! Căci cine poate cunoaște gândurile Domnului? Cine știe destul ca să-l dea sfaturi? Și cine l-a dat atât de mult încât să trebuiască să-i înapoieze? Căci totul vine de la El, există prin puterea Lui și este destinat slavei Lui. Toată slava să-l fie în veci! Amin.” Romani 11:33-36

Studii biblice

Lecția pentru 2 august

Isus și Toma

***Versetul cheie: „Apoi i-a zis lui Toma: «Pune-ți degetul aici; privește mâinile Mele. Întinde-ți mâna și pune-o în coasta Mea. Nu mai îndoi și crede.»
Ioan 20:27***

***Pasaje biblice selectate:
Ioan 20:24-29***

Apostolul Toma este adesea numit „Toma cel neîncrezător”. Cu toate acestea, lecția de astăzi ne prezintă un ucenic aflat în proces de creștere spirituală. Toma nu fusese prezent la prima apariție a lui Isus în fața celorlalți ucenici. (Ioan 20:24) Când ceilalți au mărturisit: „L-am văzut pe Domnul”, Toma a căutat dovezi înainte de a putea accepta relatarea fraților săi. (Ioan 20:25) El voia să vadă cu ochii lui urmele cuielor și să atingă rănilile. Poate că sună dur, dar este și o reacție omenească. După o perioadă de doliu, omul se poate teme adesea să nu fie indus în eroare de o speranță reînnoită. Toma nu era dispus să accepte orbește afirmația că Isus înviase. El voia o întâlnire directă, așa cum o trăiseră ceilalți. Ioan 20:19,20

Opt zile mai târziu, ucenicii se aflau din nou înăuntru, cu ușile închise. (Ioan 20:26) Învierea lui Isus nu le ștersese instantaneu frica. Cu toate acestea, Isus a venit și a spus: „Pace vouă”. Aceste cuvinte pline de tandrețe ale Domnului aveau să devină un salut

obișnuit în epistolele nou-testamentare ale lui Ioan, Petru și Pavel, adresate Bisericii primare. Înainte de a se adresa lui Toma, Isus a alinat neliniștea din încăpere, oferind în același timp o lecție valoroasă. Credința nu înseamnă să ne prefacem că nu ne este frică; înseamnă să avem încredere în Cristos cel înviat, care intră pe ușa inimilor noastre.

Isus s-a întors apoi către Toma și a repetat cuvintele versetului nostru cheie: „Pune-ți degetul aici, ... întinde-ți mâna”, făcând referire la propriile criterii ale lui Toma pentru a crede. (Ioan 20:27) Toma nu a fost singurul care, la început, s-a îndoit că Isus înviase. În ziua învierii lui Isus, toți ucenicii erau sceptici. Ei nu au crezut relatarea femeilor. Luca 24:11

Evangelhia după Luca oferă această relatare suplimentară: „Isus Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» Dar ei erau îngroziți și speriați și credeau că au văzut un duh. Și El le-a zis: «De ce sunteți tulburați? Și de ce vă vin gânduri în inimile voastre? Priviți mâinile Mele și picioarele Mele, căci Eu sunt Acela; atingeți-Mă și vedeți, căci un duh nu are carne și oase, așa cum vedeți că am Eu.» Și, după ce a vorbit astfel, le-a arătat mâinile și picioarele. Totuși, ei stăteau acolo neîncredzători, plini de bucurie și uimire. Atunci El i-a întrebat: «Aveți ceva de mâncare aici?» Luca 24:36-41

Mesajul lui Isus pentru toți ucenicii și pentru noi este același pe care i l-a transmis lui Toma: „Nu fi necredincios, ci credincios.” (Ioan 20:27) Îndoiala poate duce la confuzie și suferință, dar aici era vorba de loialitate. Se va încredința Toma lui Isus sau va continua să se abțină? Credința nu înseamnă absența întrebărilor; ci, mai degrabă, înseamnă să

ne punem viețile în mâinile lui Isus în timp ce căutăm răspunsuri.

Toma nu s-a mai abținut, ci a răspuns cu o mărturisire culminantă adresată lui Isus cel înviat: „Domnul meu și Dumnezeuul meu.” (Ioan 20:28). Aici, Toma nu numai că a recunoscut învierea lui Isus, ci și l-a recunoscut pe Domnul său ca Domn. Isus încheie lecția noastră cu aceste cuvinte profunde, adresate fiecărei generații de atunci încolo: „Fericiți sunt cei care nu au văzut și totuși au crezut.” (Ioan 20:29) Nu vom putea niciodată să atingem rănilor lui Isus. Să exercităm însă credința și încrederea în mărturia apostolică, în influența Duhului Sfânt și în lucrarea Domnului înviat de a zidi Trupul lui Cristos.

Primul martir creștin

Versetul cheie: „Și Ștefan, plin de credință și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.”

Faptele Apostolilor 6:8

Pasaje biblice selectate:

Faptele Apostolilor 6:7-10; 7:1-60

Martiriul lui Ștefan pare să fi avut loc la scurt timp după Cincizecime, după o perioadă de creștere rapidă a Bisericii primare. Acea perioadă de pace și creștere i-a pregătit pe credincioși pentru încercările care au urmat curând. Moartea lui Ștefan a marcat începutul persecuției împotriva Bisericii și a ilustrat chemarea urmașilor lui Cristos de a rămâne credincioși chiar și până la moarte. Apocalipsa 2:10

Ales inițial pentru a ajuta la satisfacerea nevoilor practice ale congregației, Ștefan s-a dovedit a fi un om cu o putere spirituală și un talent excepțional. El este descris ca fiind „plin de credință și de Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 6:5). Credința, dragostea și zelul său pentru Domnul l-au făcut un martor eficient al Adevărului. Înțelepciunea și spiritul său de sfințenie erau atât de remarcabile, încât adversarii săi nu au reușit să-l contrazică. Faptele Apostolilor 6:10

Nefiind în stare să-i contrazică raționamentul, dușmanii lui l-au adus în fața Sinedriului pe baza unor mărturii false și denaturate. Deși se confrunta cu o acuzație care putea duce la moarte, Ștefan nu a arătat nicio teamă. Dimpotrivă, chipul său reflecta

calm, puritate și o încredere ă în Dumnezeu. Relatarea menționează că toți cei care stăteau în consiliu „i-au văzut chipul ca și cum ar fi fost chipul unui înger”. Faptele Apostolilor 6:15

Discursul lui Ștefan în fața consiliului, consemnat în Faptele Apostolilor 7:2-53, a dat dovadă atât de curaj, cât și de o cunoaștere profundă a istoriei Israelului. În cuvintele sale de încheiere, el i-a acuzat în mod clar pe ascultătorii săi că se împotrivesc lui Dumnezeu și că poartă responsabilitatea pentru respingerea lui Isus. (Faptele Apostolilor 7:51-53) În loc să se pocăiască, aceștia s-au înfuriat. Ștefan a rămas neclintit chiar și pe măsură ce mânia lor creștea. I s-a acordat o viziune a slavei cerești și a declarat că l-a văzut pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Această afirmație i-a determinat pe acuzatorii săi să pună capăt procesului și să-l execute prin lapidare. Saul din Tars era prezent și și-a dat acordul pentru acest act. Faptele Apostolilor 7:54-60

În timp ce murea, Ștefan s-a rugat atât pentru el însuși, cât și pentru cei care îl ucideau, cerând ca păcatul lor să nu le fie pus în seamă. Prin aceasta, el a reflectat spiritul lui Cristos. Versetul 60 descrie moartea lui ca pe un somn. Cu siguranță, Ștefan credea în înviere și că va fi trezit din „somnul” morții la timpul potrivit. Expresia „a adormit cu părinții săi” apare de aproape patruzeci de ori în Vechiul Testament, referindu-se la somnul morții.

În timp ce era chinuit de Satana, Iov a cerut alinare în somnul morții până în dimineața învierii, spunând: „Aș vrea să mă ascunzi într-un mormânt! Aș vrea să mă acoperi până când mânia Ta va trece! Aș vrea să-mi stabilești timpul pe care să-l petrec în mormânt

și apoi să mă aduci înapoi!” (Iov 14:13) Isus a confirmat afirmația lui Iov, spunând: „Toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui [al Fiului omului] și vor ieși.” Ioan 5:28,29

Mărturia credincioasă a lui Ștefan a devenit un exemplu pentru credincioșii de mai târziu. Deși persecuția poate lua forme diferite, chemarea de a suferi cu credință pentru Cristos rămâne. Ștefan a fost primul biruitor al Erei Creștine consemnat în Scripturi după Cincizecimea care a fost găsit credincios pentru a avea parte de „prima înviere”. (Apocalipsa 20:6) Fie ca viața și moartea lui să ne încurajeze să vorbim cu har, să stăm cu curaj și să ne ținem ochii ațintiți asupra Domnului.

Pavel vorbește poporului

Versete cheie: „Și el a zis: «Dumnezeul părinților noștri te-a ales, ca să cunoști voia Lui, să-L vezi pe Cel Drept și să auzi glasul din gura Lui. Căci vei fi martorul Lui înaintea tuturor oamenilor pentru ceea ce ai văzut și ai auzit.»”
Faptele Apostolilor 22:14,15

Pasaje biblice selectate:
Faptele Apostolilor 22:1-21

În lecția de astăzi, îl ascultăm pe apostolul Pavel povestind în fața fraților săi evrei din Ierusalim experiența convertirii sale la Cristos pe drumul spre Damasc. Alegerea lui Saul din Tars, al cărui nume a fost schimbat ulterior în Pavel, de către Dumnezeu i-a nedumerit pe ucenicii Domnului atunci când a avut loc. Exista o ostilitate deschisă între conducătorii Bisericii primare și Saul, deoarece îl cunoșteau doar ca pe un persecutor al creștinilor. Ei nu înțelegeau că locul său de naștere, educația și trecutul său îl pregătiseră pentru misiunea sa specială către neamuri. Era cetățean roman, bine educat, profund religios și provenea dintr-o familie de farisei. Era zelos pentru Lege și pentru promisiunile lui Dumnezeu față de Israel. (Faptele Apostolilor 26:2-5; Filipeni 3:4-6) El nu era rău, așa cum îl percepea, în mod de înțeles, Biserica Primară, ci era sincer și pios în faptele sale. Crezând că creștinii se opuneau Legii lui Moise, Saul îi persecuta cu conștiința curată.

Deoarece Pavel era sincer, dar orb din punct de vedere spiritual, Domnul l-a oprit pentru ca el să-și schimbe direcția. Zeloșia lui a fost redirectionată de la persecutarea Bisericii către slujirea lui Cristos și a urmașilor Săi. Aceasta nu a fost convertirea unui om corupt, ci corectarea unui om cinstit. Dumnezeu urma acum să-l desemneze ca fiind persoana ideală pentru a propovădui mesajul Evangheliei atât iudeilor, cât și neamurilor.

Dumnezeu nu impune credința nimănui, ci își dezvăluie Adevărul inimilor cinstite. Saul greșea în judecată, dar avea intenții bune, așa că Domnul i-a deschis ochii. Pe drumul spre Damasc, povestește Pavel, o lumină strălucitoare din cer l-a învăluit și a căzut orb. Apoi a auzit: „Saul, Saul, de ce Mă persecuți?” Când a întrebat cine vorbea, a primit răspunsul: „Eu sunt Isus din Nazaret, pe care tu Îl persecuți.” (Faptele Apostolilor 22:6-8) Acest lucru arată cât de strâns se identifică Cristos cu poporul Său. A-i persecuta pe ei înseamnă a-L persecuta pe El. Această Adevăr ar trebui să ne călăuzească comportamentul față de fiecare membru al trupului lui Cristos.

Saul a întrebat imediat: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 22:10) Aceasta a fost o predare completă a voinței sale. Odată ce a înțeles Adevărul cu privire la Cristos, a fost gata să-și dea viața pentru El. Același răspuns ar trebui să-i caracterizeze pe credincioșii de astăzi. Cei care odată erau orbiți de rătăcire, dar erau sinceri, ar trebui să răspundă Adevărului cu recunoștință, zel și o viață de slujire.

Domnul l-a trimis pe Saul la Damasc, unde Anania, un ucenic respectat și evlavios, a aflat că acest nou convertit fusese ales în mod special pentru a vesti

numele lui Cristos în fața neamurilor, a împăraților și a poporului Israel — și pentru a suferi din cauza acestei chemări. Saul nu-L văzuse pe Cristos în toată slava Sa divină, dar văzuse suficient cât să știe cu o certitudine că Isus fusese înviat și glorificat. (Faptele Apostolilor 22:11-13) Anania a fost cel care i-a rostit lui Saul cuvintele din versetele-cheie de astăzi, trimittându-l în misiunea sa de a propovădui mesajul Evangheliei ca „martor pentru toți oamenii”.

Pavel a fost un martor credincios al ceea ce văzuse și auzise. Același lucru ar trebui să fie valabil și pentru noi. Trebuie mai întâi să înțelegem noi înșine Adevărul înainte de a-l putea împărtăși cu credincioșii altora. La fel ca Pavel, să ne încredem în voia lui Dumnezeu atunci când mărturisim mesajul Evangheliei.

Pavel îl încurajează pe Timotei

***Versetul cheie: „De aceea îți reamintesc să reînveți darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele.”
2 Timotei 1:6***

***Pasaje biblice selectate:
2 Timotei 1:1-14; 3:14,15***

Deși se pare că apostolul Pavel nu a avut copii biologici, modul tandru în care i se adresează lui Timotei, numindu-l „fiul meu în credință”, arată profunzimea afecțiunii sale. (1 Timotei 1:2) El îi considera pe toți credincioșii ca fiind copiii săi spirituali, iar acest sentiment era deosebit de puternic față de Timotei, care îl slujise mult timp și cu credincioșie alături de el.

Cuvintele lui Pavel din lecția de astăzi sunt sfaturi înțelepte pentru toți creștinii și în special pentru cei tineri în Adevăr. Ele au un impact și mai mare asupra celor care și-au consacrat viața Domnului și slujirii Lui și caută să fie de folos ca slujitori ai Lui, în funcție de talentele și oportunitățile lor.

Aceste cuvinte i-au fost adresate lui Timotei când Pavel era prizonier la Roma, cu puțin timp înainte de moartea sa. Timotei nu mai era un copil, ci avea probabil vreo patruzeci de ani, lucrând alături de apostol de mulți ani. La momentul scrierii acestei

epistole, Timotei slujea biserica din Efes și a primit acolo epistolele care îi poartă numele.

Pavel se prezintă reamintindu-i lui Timotei de apostolia sa. El a devenit martor al învierii Domnului, i s-a acordat o viziune a persoanei Sale glorioase pe drumul spre Damasc. Ulterior, Pavel a fost însărcinat să vestească condițiile promisiunii lui Dumnezeu privind viața oferită în Cristos Isus. Faptele Apostolilor 9:3-20; 22:14,15

Pavel menționează conștiința sa curată înaintea lui Dumnezeu, rugăciunile sale constante pentru Timotei și dorința sa de a-l revedea după despărțirea lor de la Efes. (2 Timotei 1:3, 4) Cunoscând pericolele care însoțesc o poziție proeminentă, Pavel l-a încurajat pe Timotei să rămână smerit, credincios și ancorat în Scripturi. (2 Timotei 1:13) El trebuia să rămână ferm în puterea pe care Dumnezeu o oferă prin Cuvântul Său.

Pavel i-a reamintit, de asemenea, lui Timotei de credința sinceră și de evlavie pe care le primise de la mama și bunica sa, afirmând că această moștenire pusese o temelie solidă în inima sa. (2 Timotei 1:5) Alte pasaje biblice subliniază faptul că părinții evlavioși pot pune o temelie de caracter în copiii lor, pe care să se poată construi o viață plină de folos. Deuteronomul 6:6,7; Proverbele 22:6; Efeseni 6:4

Apostolul l-a încurajat pe Timotei să „stârnească darul lui Dumnezeu” dinlăuntrul său — să-l reaprindă cu energie reînnoită. De asemenea, l-a avertizat pe Timotei să nu cedeze fricii, reamintindu-i că duhul lui Dumnezeu nu este un duh de frică, „ci de putere, de iubire și de minte sănătoasă”. (2 Timotei 1:6, 7) Un

astfel de duh produce curaj, devotament plin de iubire față de Dumnezeu și de poporul Său, precum și o judecată înțeleaptă în folosirea zelului. Dorința lui Pavel era ca toți copiii lui Dumnezeu să dobândească din ce în ce mai mult acest duh, astfel încât talentele lor să fie folosite atât fără teamă, cât și cu înțelepciune în slujba Domnului.

În 2 Timotei 3:14, 15, apostolul i-a reamintit lui Timotei că fusese învățat de Dumnezeu, iar această învățătură îi fusese transmisă prin „sfintele scrieri” ale Vechiului Testament și prin cuvintele lui Isus și ale apostolilor săi inspirați. Așa cum Timotei a fost încurajat de Pavel, să fim și noi întăriți de aceste cuvinte ale iubitului apostol.

Lidia, o vânzătoare de purpură

***Versetul cheie: „O femeie numită Lidia, negustoreasă de purpură, din cetatea Tiatira, care se închina lui Dumnezeu, ne-a ascultat; Domnul i-a deschis inima, ca să asculte și să primească cuvintele lui Pavel.”
Faptele Apostolilor 16:14***

***Pasaje biblice selectate:
Faptele Apostolilor 16:11-15,40***

Lecția de astăzi se referă la introducerea Evangheliei în Europa. După prima călătorie misionară a lui Pavel, acesta făcuse cunoștință cu Sila. Pavel a hotărât că era momentul potrivit să întreprindă o a doua călătorie misionară prin Siria, Cilicia, Derbe și Listra, împreună cu Sila. În aceste locuri, ei au întărit credința celor care îl acceptaseră deja pe Domnul în timpul primei călătorii misionare a apostolului. Faptele Apostolilor 15:40,41; Faptele Apostolilor 16:1,4

După succesul misiunii de până atunci, Pavel intenționa să călătorească spre nord și spre est, prin Asia Mică. Cu toate acestea, circumstanțele au acționat împotriva acestui plan, până când apostolul a ajuns la concluzia că Domnul îi împiedica aceste eforturi. Într-un vis, Pavel a văzut un bărbat îmbrăcat ca un macedonean, care îl chema și îi spunea: „Vino în Macedonia și ajută-ne.” Considerând acest lucru

ca o îndrumare divină, Pavel a pornit imediat în călătoria care l-a dus în Europa. (Faptele Apostolilor 16:6-10) Aceasta era o dovadă incontestabilă a supravegherii lui Dumnezeu, a , asupra tuturor intereselor Bisericii Sale.

Filipi, unul dintre principalele orașe ale Macedoniei, a fost primul loc menționat în relatările biblice unde a fost propovăduită Vestea Bună în Europa. Pavel și însoțitorii săi au aflat de o mică adunare religioasă care avea loc în fiecare Sabat pe malul râului, în afara porții orașului. Era o întâlnire de rugăciune și un loc de închinare și părtășie. Cei adunați acolo erau în majoritate, dacă nu chiar toți, femei. Faptele Apostolilor 16:12,13

Printre aceste femei se afla Lidia, despre care versetul nostru cheie spune că „se închina lui Dumnezeu”. „Vânzătoare de purpură” se referă la profesia ei de producătoare de vopsele. Vopselele erau destul de scumpe în vechime, iar cunoștințele despre modul de fabricare a acestora aduceau profit financiar. Din acest motiv, se presupune că Lidia se bucura de o situație financiară confortabilă. Auzindu-l pe Pavel predicând Evanghelia, nu numai că i s-a deschis inima și i s-au luminat ochii înțelegerii, dar a fost și îndemnată să se supună acesteia printr-o consacrare deplină. Ea a simbolizat apoi acea consacrare prin botezul cu apă, ea „și casa ei”. Faptele Apostolilor 16:14,15

După ce a primit Evanghelia, Lidia și-a pus casa și resursele în slujba lui Dumnezeu, invitându-l pe Pavel și pe însoțitorii săi să rămână la ea. Ea nu considera ospitalitatea o povară, ci un privilegiu. Primindu-i pe slujitorii Domnului, ea l-a cinstit pe

Dumnezeu și a întărit lucrarea Adevărului în acel loc.
Faptele Apostolilor 16:15

Ospitalitatea Lidiei ne învață smerenia și curtoazia spirituală cuvenită. Pavel și însoțitorii săi nu s-au impus ei și nici nu i-au cerut sprijin, deși îi slujiseră cu lucruri spirituale ei și casei ei. Ea, pe de altă parte, a insistat sincer cu invitația, spunând că, dacă o considerau credincioasă față de Domnul, ar trebui să vină în casa ei. Acest lucru arată atât dorința ei sinceră de a sluji, cât și spiritul plin de grijă al lui Pavel și al celor care îl însoțeau, care au evitat să se impună altora.

Exemplul Lidiei arată că Dumnezeu poate folosi o singură persoană devotată într-un plan divin mult mai amplu. Acest lucru ne amintește că niciun serviciu sincer nu este prea mic atunci când este făcut pentru Domnul. O inimă pregătită, o influență credincioasă în familie și un spirit ospitalier pot deveni toate canale de binecuvântare.

Viziuni de la Domnul

„Nu am fost neascultător față de viziunea cerească.”

Faptele Apostolilor 26:19

În perioada în care Biblia era în curs de întocmire, o mare parte din instrucțiunile și avertismentele lui Dumnezeu către poporul Său, precum și Apocalipsa planurilor și scopurilor Sale, au fost transmise prin intermediul „viziunilor”. Aceste viziuni erau adesea, dacă nu întotdeauna, de natură miraculoasă și atât de impresionante încât nu lăsau nicio îndoială în mintea celor cărora le erau date că informațiile furnizate proveneau de la Domnul.

Aceste viziuni nu au fost date pentru a satisface curiozitatea, ci pentru ca cei care le primeau să fie pregătiți să coopereze cu Domnul în împlinirea planurilor Sale, fie pentru ei înșiși, fie pentru alții, fie pentru amândoi. În multe cazuri, viziunile sunt menționate în Scripturi ca fiind „vocea” Domnului care vorbește poporului Său. O privire aruncată asupra Bibliei este suficientă pentru a ne convinge de importanța pe care Dumnezeu o acordă ascultării de vocea Sa și de consecințele grave care ar rezulta din neascultare.

Viziunile din Vechiul Testament

Dumnezeu i-a vorbit lui Noe nu doar pentru ca acesta să afle despre potopul care urma să vină, ci pentru ca el să se pregătească pentru a se salva pe sine și pe familia sa. (Geneza 6:13-18; Evrei 11:7)

Dumnezeu i-a vorbit, de asemenea, lui Avraam în Ur, i-a spus despre scopul Său de a binecuvânta toate familiile pământului și i-a dat instrucțiuni să-și părăsească poporul și să meargă într-o țară pe care i-o va arăta. Binecuvântările care urmau să decurgă din această întâlnire cu Domnul depindeau de ascultarea lui Avraam față de aceste instrucțiuni. Geneza 12:1-3

Dumnezeu i S-a revelat lui Moise la rugul aprins și l-a însărcinat să fie un mare eliberator al poporului Său. Chiar și pământul pe care stătea Moise în momentul în care i-a fost dată viziunea a devenit sfânt, sau sfințit, pentru că Dumnezeu îl folosea ca loc în care îi transmitea slujitorului Său informații cu privire la ceea ce voia ca el să facă. (Exodul 3:1-10) Dacă Moise urma să se bucure de atunci înainte de favoarea continuă a Domnului, nu avea altă alternativă decât să se supună viziunii.

Profetului Isaia i s-a dat o viziune în care L-a văzut pe Domnul „înălțat și ridicat”. (Isaia 6:1, 8) În această viziune, Isaia L-a auzit pe Domnul întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” Răspunsul profetului a fost: „Iată-mă; trimite-mă.” Această îndrumare era sensul majorității viziunilor cu care Domnul își favoriza poporul în vremurile străvechi, deși nu era întotdeauna exprimată atât de clar.

Viziunile din Noul Testament

Cea mai notabilă viziune menționată în Noul Testament a fost cea primită de Ioan Botezătorul în momentul botezului lui Isus. Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând asupra lui Isus și a auzit „o voce din cer, care zicea: «Acesta este Fiul Meu

preaiubit, în care ÎMi găsesc plăcerea»". (Matei 3:16, 17; Ioan 1:31-34) Aici, la vârsta de treizeci de ani, Isus își începea slujirea pământească. El venise să împlinească voia lui Tatăl Său Ceresc — tot ce fusese scris în „cartea aceea”, adică Vechiul Testament. (Psalmii 40:6-8; Evrei 10:5-9) Toate instrucțiunile scrise în Vechiul Testament pentru îndrumarea Domnului au fost consemnate sub inspirația directă a Duhului Sfânt. Nu fusese nimeni care să le interpreteze sensul. Chiar și pentru ca mintea desăvârșită a lui Isus să le înțeleagă semnificația, era necesar să i se dea o revelație specială — o viziune — și cu aceasta a fost binecuvântat atunci când cerurile i s-au deschis.

Isus venise să împlinească lucrurile care fuseseră scrise cu privire la El. Când sensul lor a fost revelat, El s-a apucat fără ezitare de îndeplinirea lor. Cu ce preț uriaș a ascultat Isus viziunea cerească! Perioada slujirii Sale a fost scurtă, iar fiecare zi a fost una obositoare. El a fost ocărât de dușmanii săi, neînțeles de prietenii săi, iar marea „contradicție a păcătoșilor” a dus în cele din urmă la arestarea, judecarea și crucificarea sa crudă. (Evrei 12:3) Acesta era sensul viziunii. Isus urma să fie dus „ca un miel la tăiere”. (Isaia 53:7) El urma să-și dea trupul „pentru viața lumii”. (Ioan 1:29; 6:51) El urma să fie „un om al durerilor și obișnuit cu suferința”. (Isaia 53:3) El a fost ascultător față de Tatăl Său Ceresc în toate aceste încercări grele. A învățat ce înseamnă să fii ascultător chiar și atunci când treci prin încercări severe de suferință. Evrei 2:10; 5:8

Pentru a compensa prețul ascultării, Domnul a cunoscut, de asemenea, o răsplată bogată chiar în timp ce își dădea viața. Pacea și bucuria pe care le-

a simțit au compensat cu prisosință sacrificiul pe care îl făcea. (Ioan 14:27) Într-adevăr, tocmai acest lucru i-a permis să asculte „pentru bucuria care îi era pusă înaintea” și să îndure „crucea, disprețuind rușinea”. (Evrei 12:2) Este adevărat că aceasta era o bucurie viitoare; însă anticiparea ei și încrederea Sa deplină că va primi răsplata promisă i-au dat lui Isus o pace și o bucurie prezente pe care lumea nu le putea nici da, nici lua. Astfel, deși era „un om al durerilor”, El era, fără îndoială, în pace cu Tatăl Său Cereșc. „Bucuria Domnului” era tăria Lui. Neemia 8:10

Viziunea lui Pavel

Saul din Tars fusese întotdeauna un slujitor zelos al lui Dumnezeu, deși la început înțelesese greșit ce voia Domnul să facă el. Tocmai în timpul unei misiuni de slujire greșit orientate a fost binecuvântat cu acea viziune revelatoare menționată în textul nostru de deschidere și cu privire la care a mărturisit mai târziu că nu fusese neascultător. Această viziune a fost cea care l-a oprit pe Saul din drumul său greșit. Ea i-a revelat locul pe care urma să-l ocupe ca suferind alături de Cristos și sarcina pe care urma să o îndeplinească ca apostol al neamurilor. Faptele Apostolilor 9:1-16

În ceea ce privește slujirea pământească a lui Pavel pentru Cristos, poate că cel mai succint rezumat al implicațiilor sale profunde pentru Pavel este dat în declarația făcută lui Anania, când Domnul, într-o viziune, l-a însărcinat să-i spună lui Saul ce lucruri mari urma să îndure pentru numele Său. (Faptele Apostolilor 9:16) Ascultarea față de viziunea cerească a însemnat într-adevăr multă suferință pentru Pavel. (2 Corinteni 11:23-28; 12:7-10) El s-a

bucurat de aceasta, căci viziunea i-a revelat că avea privilegiul de a suferi alături de Domnul său în marea cauză mesianică. Coloseni 1:24

Aceste suferințe au venit din cauza ascultării sale față de viziune — ascultare în a face cunoscut altora ceea ce Domnul îi revelase în mod miraculos. După ce i-a declarat lui Agrippa că nu fusese neascultător față de viziune, Pavel a adăugat: „Am predicat mai întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim și în toată Iudeea, precum și neamurilor, că toți trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să se întoarcă la Dumnezeu — și să dovedească că s-au schimbat prin faptele bune pe care le fac.” (Faptele Apostolilor 26:20) „Din aceste motive”, i-a explicat Pavel regelui, a fost acuzat de compatrioții săi evrei. (Faptele Apostolilor 26:21) Rezultatul a fost că a continuat să fie persecutat atât de evrei, cât și de neamuri, până când, în cele din urmă, și-a încheiat cursul pământesc. 2 Timotei 4:7, 8; Faptele Apostolilor 20:17-25

Deoarece Pavel avea o credință neclintită în Domnul și știa că nimic nu i se va permite să intre în viața sa dacă nu era pentru binele său spiritual suprem, se bucura de liniște sufletească și a inimii. Totuși, nu avea odihnă din cauza urgenței imperioase de a-și da viața în ascultare de viziunea cerească. Fie că se afla în sinagogile iudaice, în templele păgâne, la bordul unei nave sau în închisoare, singura pasiune care îi consuma viața era aceea de a transmite altora semnificația acelei viziuni cerești. Cunoașterea care îi fusese revelată era că Isus era Cristosul și că speranța atât a Bisericii, cât și a lumii se concentra în El ca Mântuitor. Viziunea îl identifica în plus pe Cristos ca fiind Cel care urma să domnească până

când toți dușmanii vor fi puși sub picioarele Sale, chiar și marele dușman, moartea. 1 Timotei 2:5-7; 1 Corinteni 1:23; 15:25,26

Credincioșia lui Pavel nu s-a oprit la mărturisirea Evangheliei lui Cristos. El a slujit cu zel fraților d e și nu s-a ferit să le vestească „toată voia lui Dumnezeu”. (Faptele Apostolilor 20:27) El a fost un apărător credincios al credinței și s-a opus fără ocolișuri spiritului carnal din biserică. El a subliniat că Cristos este adevăratul cap al bisericii și că nu este potrivit ca frații săi să spună: „Eu sunt al lui Pavel” sau „Eu sunt al lui Apolo”. 1 Corinteni 3:4

Sfârșitul veacului

Profețiile lui Pavel, Petru și Ioan ne asigură cu toții că poporul Domnului, la sfârșitul veacului prezent, va fi binecuvântat cu o înțelegere sporită a planurilor și scopurilor lui Dumnezeu. Mărturia însuși a Domnului are același sens. Descriind modul în care va avea loc întoarcerea Sa și a doua Sa prezență, Isus a spus: „Așa cum fulgerul [în greacă: strălucire puternică] vine din răsărit și strălucește până în apus, așa va fi și venirea [în greacă: prezență] Fiului omului.” (Matei 24:27) Cât de frumoasă este imaginea răsăritului de soare, pe care Isus a folosit-o pentru a ilustra apariția treptată a luminii Adevărului în ziua prezenței Sale. Deși această apariție a fost treptată, în cele din urmă strălucirea deplină și clară a prezenței Sale va alunga întunericul tuturor relelor, al ignoranței, al superstiției și al păcatului. Deși avem asigurarea că, în cele din urmă, și ca urmare a prezenței Domnului, „cunoașterea slavei Domnului” va umple întregul pământ „așa cum apele acoperă marea”, proprii

ucenici ai Domnului sunt primii care vor fi luminați de lumina prezenței Sale. Habacuc 2:14

Folosind o altă ilustrație a Adevărului care urma să fie dată casei credinței la sfârșitul veacului, Isus a explicat că, la întoarcerea Sa, Îi va sluji cu „hrană la timpul potrivit”. (Matei 24:45-47; Luca 12:37) Mărturia combinată a lui Isus și a apostolilor revelează că poporul Domnului din această vreme ar trebui să se aștepte să fie binecuvântat cu o înțelegere mai profundă a Adevărilor consemnate în Biblie. Cu toate acestea, nu există nimic în Scripturi care să indice că această viziune din zilele de pe urmă ar fi dată de Dumnezeu într-un mod miraculos, așa cum s-a întâmplat în trecut, când El a luminat mințile profeților, ale apostolilor și ale Domnului nostru Isus. Viziuni suplimentare de acest fel nu mai sunt necesare, deoarece toate planurile și scopurile lui Dumnezeu sunt acum consemnate în Scripturi.

Avem motive să credem că o înțelegere specială a Cuvântului lui Dumnezeu a fost dată poporului Său în acest sfârșit de veac și în maniera indicată în profeții. Ceea ce trebuie să descoperim este dacă această înțelegere este, de fapt, planul lui Dumnezeu și viziunea care fusese în mare parte pierdută din vedere în timpul multor secole ale Evului Mediu. Trebuie să examinăm dacă aceasta este în armonie cu promisiunile și profețiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu

Avem oare, în acest moment, mesajul Adevărului? Când vine vorba de înțelegerea întregului plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea

omenirii, nu putem distinge în mod corect Adevărul de eroare doar examinând unul sau chiar mai multe puncte doctrinare izolate. Ceea ce trebuie să identificăm mai întâi este tema centrală a planului lui Dumnezeu și marele obiectiv către care se îndreaptă fiecare detaliu al acelui plan. Ce se revelează atunci când cercetăm profețiile și promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu? Este faptul că Dumnezeu își propune să stabilească o împărăție aici pe pământ, care va înăbuși rebeliunea umanității căzute împotriva voinței Sale suverane, și că omenirea, prin acceptarea darului de viață oferit de Dumnezeu prin Cristos, să poată fi readusă la perfecțiune și să trăiască veșnic.

Isus a rezumat această temă măreață când ne-a învățat să ne rugăm: „Vie împărăția Ta. Fie voia Ta pe pământ, precum în ceruri.” (Matei 6:10) Profetul Isaia ne dezvăluie că împlinirea acestui scop divin nu depinde de brațul fragil al cărnii, ci că „domnia va fi pe umărul Lui [al lui Isus]” și că „răvășirea Domnului oștirilor va împlini aceasta”. Isaia 9:6,7

Această temă măreață pătrunde Cuvântul lui Dumnezeu. Ea înseamnă pur și simplu că scopul divin este schița a ceea ce va face Dumnezeu pentru binecuvântarea finală a omului. Biserica s-a îndepărtat de acest Adevăr fundamental al Bibliei timp de multe secole. În loc să se roage și să aștepte ca Împărăția lui Dumnezeu să domnească și să binecuvânteze lumea, s-a instituit treptat o împărăție creată de om prin unirea bisericii cu statul. Aceasta a fost numită creștinătate și, deși puterea și influența acelui sistem sunt acum mult mai reduse, principiul de bază pe care s-a întemeiat el încă guvernează gândirea și acțiunile celor care nu sunt luminați de

Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Acest principiu pare să fie că, dacă omul nu face lucrarea lui Dumnezeu în locul Lui, aceasta nu se va realiza deloc. Rezultatul este că mulți sunt în prezent orbi la faptul că Dumnezeu are un plan pentru binecuvântarea națiunilor și că va duce la îndeplinire acel plan indiferent de ajutorul uman.

Dezamăgire — apoi înțelegere

Înainte de marea revelare a Adevărului la sfârșitul acestei epoci, cercetătorii profețiilor, precum William Miller și alții din prima jumătate a secolului al XIX-lea, descoperiseră, prin semnele vremurilor și prin anumite profeții, că întoarcerea Domnului era iminentă. Cu toate acestea, așteptările lor s-au transformat în dezamăgire din cauza neînțelegerii modului în care urma să se întoarcă Cristos, presupunând că El va veni ca om, cu urme de cuie în mâini și picioare. Ei trecuseră cu vederea faptul că El își dăduse trupul pentru viața lumii și fusese înviat din morți ca o ființă divină glorioasă, invizibilă ochilor oamenilor. Prin urmare, la întoarcerea Sa, El urma să fie prezent în mod invizibil, „ca un hoț”, nerecunoscut de nimeni, cu excepția celor care „vegheau” și observau împlinirea profețiilor. Apocalipsa 16:15; Matei 24:42, 43

Nu mult timp după aceea, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, un grup de cercetători serioși ai Bibliei studiasă profețiile pe parcursul unei perioade considerabile. Unul dintre marile adevăruri care a devenit clar datorită aceluia studiu a fost scopul întoarcerii Domnului. Scripturile arătau că El urma să se întoarcă pentru a readuce omenirea la viață, nu pentru a distruge pământul, și că sfârșitul profetic al lumii era, în realitate, sfârșitul actualei ordini sociale

rele și instaurarea unei noi ordini, a unor „ceruri noi și un pământ nou, o lume plină de dreptatea lui Dumnezeu”. (2 Petru 3:13) În Faptele Apostolilor 3:20, 21, apostolul Petru a vorbit despre planul lui Dumnezeu care urma să fie împlinit prin Cristos în timpul celei de-a doua Prezențe a Sa. El l-a descris ca fiind „vremurile restabilirii tuturor lucrurilor” și adaugă că despre aceasta a mărturisit Dumnezeu „prin gura tuturor sfinților Săi profeți, încă de la începutul lumii”. Aceasta a fost vocea lui Dumnezeu — viziunea — aș , auzită și făcută cunoscută lui Petru și nouă prin profeți.

Viziunea de astăzi

Viziunea Adevărului care a ajuns la noi astăzi în modul rânduit de Dumnezeu și de care ne bucurăm este atotcuprinzătoare. Ea înglobează semnificația tuturor marilor viziuni pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său în vremurile străvechi. Poate că Noe nu a înțeles această viziune așa cum o avem noi astăzi sau nu și-a dat seama că experiențele sale legate de sfârșitul acelei lumi prefigurează „zilele Fiului omului” în care trăim acum, apropiindu-ne de sfârșitul acestei „lumi rele de acum”. (Matei 24:37-39; Galateni 1:4) Totuși, a fost un lucru binecuvântat pentru Noe să fie informat despre potopul care urma să vină și să i se acorde privilegiul slujirii pe care a avut-o în legătură cu acesta.

Cât de mult trebuie să se fi bucurat Avraam când Dumnezeu i-a dezvăluit intenția Sa de a binecuvânta toate familiile pământului prin sămânța lui! El nu știa însă că această „sămânță” a binecuvântării urma să fie o sămânță a credinței formată din Isus și din membrii trupului Său, care suferă și mor împreună

cu El pentru ca să poată trăi și să domnească împreună cu El. Galateni 3:16, 27-29

Moise a fost cuprins de uimire când a văzut rugul aprins și a auzit vocea lui Dumnezeu poruncindu-i să-și scoată încălțărilor, căci locul pe care stătea era pământ sfânt. El a aflat că urma să fie eliberatorul poporului său din Egipt și legiuitorul lor. Cu toate acestea, i s-a dat puțină înțelegere cu privire la eliberarea mai mare care urma să vină pentru întreaga omenire și la împăcarea atât a iudeilor, cât și a neamurilor cu Dumnezeu, în temeiul Noului Legământ. Deși este adevărat că Moise a profetizat că va veni unul mai mare dec , la fel ca și ceilalți profeți ai Vechiului Testament, este îndoielnic dacă el a înțeles foarte clar implicațiile acestei profeții și ale altora dintre profețiile sale. Deuteronomul 18:15-19; Faptele Apostolilor 3:22-26; Faptele Apostolilor 7:37; Evrei 12:18-24

Isaia L-a văzut pe Domnul „înălțat și ridicat”, iar această viziune l-a inspirat să împlinească poruncile unui Ființă atât de înălțată și sfântă, dar viziunea sa despre Dumnezeu nu a revelat pe deplin gloria caracterului divin așa cum o vedem noi astăzi. Isaia nu a înțeles, așa cum avem noi privilegiul să o facem, minunata profunzime și armonie a atributelor lui Dumnezeu — înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea Sa — reprezentate atât de potrivit în „serafimii” pe care i-a văzut în viziunea sa. Isaia 6:1-8

Când cerurile s-au deschis pentru Isus, i s-a revelat sensul profețiilor Vechiului Testament privind scopul slujirii Sale pământești – că urma să sufere și să moară pentru omenire. Nu era posibil atunci să le explice pe deplin aceste lucruri ucenicilor Săi, căci,

așa cum a spus Isus, ei nu erau în stare să „le poarte acum”. (Ioan 16:12) Când, mai târziu, Isus le-a deschis Scripturile cu privire la semnificația morții Sale, inimile lor au ars înăuntrul lor, pe măsură ce au dobândit o înțelegere mai profundă a acestor lucruri. Luca 24:32

La Cincizecime a fost lărgit sensul viziunii pentru a include „chemarea” bisericii. (Faptele Apostolilor 2:36-39) Atunci, cei care îl urmau pe Cristos au înțeles mai pe deplin privilegiul lor de a suferi și de a muri alături de Domnul, participând astfel la „jertfele mai bune” ale acestei epoci. (Evrei 9:23) Acest adevăr prețios a fost, de asemenea, pierdut din vedere în timpul Evului Mediu, dar face parte din viziunea glorioasă cu care am fost binecuvântați astăzi.

Viziunea la care Pavel nu a fost neascultător era glorioasă în toate implicațiile sale. În ea, el a văzut că planul lui Dumnezeu avansase pentru a include neamurile și oferirea către acestea a oportunității de a deveni co-moștenitori împreună cu evreii în promisiunile împărăției. (Efeseni 2:11-22) Mai târziu, lui Pavel i-au fost date alte viziuni. El a fost „ridicat până în al treilea cer” și în „paradis” — „ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește dreptatea” — și a văzut lucruri despre care nu i s-a îngăduit să vorbească, deoarece nu era încă timpul potrivit. (2 Corinteni 12:1-4; 2 Petru 3:13) Astăzi, și noi putem vedea, cu ochiul credinței, „al treilea cer” și putem cunoaște ceea ce a văzut Pavel în „paradis”. El a văzut împlinirea scopului lui Dumnezeu privind o viitoare restabilire, precum și întreaga rasă umană trăind într-un Eden mondial, caracterizat de perfecțiunea vieții și pacea pe pământ. (Isaia 51:3;

Ezechiel 36:33-36) Lui Pavel nu i s-a permis să declare ceea ce a văzut, dar noi suntem îndemnați de viziunea noastră să vestim întregii lumi vestea binecuvântată a împărăției lui Cristos care urmează să fie înființată în curând! Matei 24:14; 2 Timotei 4:2

Responsabilitatea față de Adevăr

După cum am observat, în vremurile străvechi, când Dumnezeu le dădea viziuni slujitorilor Săi, acestea erau misiuni de slujire. La fel se întâmplă și în legătură cu viziunea Adevărului cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat. Avem ceva de făcut în această privință. Este pentru noi, de asemenea, o misiune de slujire, precum și o misiune care include condiții și calificări care trebuie îndeplinite pentru ca slujirea noastră să fie „sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Romani 12:1

Vrem ca mâinile noastre să fie folosite în slujba lui Dumnezeu. Vrem ca picioarele noastre să fie iuți în a duce mesajul iubirii divine pentru a „mângâia pe toți cei îndurerați” (Isaia 61:2) Dorim să ne folosim buzele și limbile pentru a vesti iubirea Lui. Într-adevăr, dacă interiorizăm spiritul adecvat al viziunii, vom dori ca tot ceea ce avem să fie folosit în slujba lui Dumnezeu. „Nimic, Doamne, nu aș reține”, i-vom spune Celui care ne-a deschis ochii înțelegerii pentru a-l contempla slava. Îi vom dedica cu bucurie tot ce avem.

Toate acestea fac parte din supunerea noastră deplină față de viziunea cerească. Pavel a scris că ar trebui să aducem „fiecare gând” în supunere față de Cristos. (2 Corinteni 10:5) Nimic mai puțin decât aceasta nu va fi pe deplin pe placul Domnului. Cristos a spus că ar trebui să lăsăm lumina noastră

să strălucească și, în plus, a subliniat numeroasele calități ale neprihănirii care vor face ca lumina pe care o purtăm să fie acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. (Matei 5:16; Filipeni 2:15) Să ne supunem, așadar, pe deplin puterii Adevărului și, în ascultarea noastră față de viziune, să ne bucurăm de orice experiențe ar putea rezulta. Timpul este scurt. Să fim credincioși cât încă mai avem această ocazie.